

ZROZENÍ VÍLY RUBÍNKY

Zoubková víla se nerodí jako my lidé. Nemá maminku ani tatínka. Když se narodí děťátko a ukápne mu první slza, tak maličká část té slzy vzlétne a letí do říše tajemné a lidem neznámé. V té říši se rodí zoubkové víly. Koušek té slzy dopadne na nádhernou květinu, která tam roste. Ty květiny mají různé barvy, jsou zlaté, stříbrné, rubínové, smaragdové, jaké si jen dokážete představit. A rostou jich tam spousty. Tráva v té říši se zelená jako u nás, stromy jsou plné barev a šťavnatého ovoce. Ne takového, jaké známe my: jablka, třešně nebo třeba hrušky. To ovoce je duhové, plné barev a každé má jinou chuť. Je sladké a plné šťávy. Jen jeden jediný strom je duhový, vzrostlý javor, který je symbolem říše. Zde se víly a skřítkci scházejí, hoduji a slaví. Nachází se tam také les, jenž je plný tajemných tvorů. Žijí v něm víly, skřítkové a maličká zvířátka, podobná těm u nás, ale o moc menší. Jsou tam také zlověstné hory, kde žijí zlí skřeti, kteří vílám a skřítkům škodí a snaží se jim kazit každodenní práci.

Zoubková víla se zrodí vždy v noci, když je nebe plné třpytivých hvězd. Jakmile slza dítěte dopadne na květinu, ta se zavře a po tři dny zůstane zavřená. Třetí den, když se setmí a zajde slunce, nebe se rozzáří hvězdami, květina se otevře a zrodí se víla. Její tělíčko je bílé jako sníh, má krásné zelené oči a třpytivé stříbrné vlásky až na zem. Na sobě nemá vůbec nic. Proto je třeba ji obléci. To mají na starosti skřítkové, kteří v lese žijí. Starají se o víly a šijí jim šaty. Ty pak barví barvami, co vysávají z ovoce, takže šaty jsou pak krásně duhové. Potom je zdobí perlami a zlatými kamínky, co hledají v potůčku, který tím tajemným lesem protéká. Když je

víla oblečená v překrásných šatech, zapletou jí ostatní víly vlasy do copů a ozdoby je zlatými kamínky. Taková víla je pak připravená, aby se učila, co je jejím posláním. Z květiny, z níž se víla zrodila, pak skřítkové šijí takové malé sáčky, do kterých víly sbírají dětské zoubky.

Nebe se zatmělo, obloha se rozzářila hvězdami a jedna rubínová květina se začala pomalu otvírat. Když se otevřela, ležela v ní maličká víla a stříbrné vlasy se jí kroutily okolo drobného tělíčka. Pomalu otevřela svoje krásné zelené oči, zamrkala, protáhla se a najednou uslyšela cinkání.

Kde to jsem, pomyslela si, a co se to děje?

Naklonila se přes květinu a podívala se dolů. Pod ní stáli tři skřítki, stejně maličcí jako ona. Měli na sobě duhové kalhoty a kabátky. Vousy jim sahaly až na zem a byly stejně tak stříbrné, jako její vlasy. Mrkali zelenýma očima na vílu.

„Kde to jsem?“ ptala se víla.

„Ničeho se neboj, všechno ti vysvětlíme, až tě sundáme dolů,“ zavolal jeden ze skřítků a zapískal.

Najednou odněkud přilétl krásný noční motýl. Jeho křídla byla rubínové barvy. Sedl na kytičku k víle a řekl: „Vítám tě v naší říši. Budeš tu s námi žít a my tě vše naučíme. Teď mi sedni na záda.“

Víla poslechla, sedla na motýla a ten se s ní snesl dolů na zem. Jeden ze skřítků vílu rychle zabalil do duhového závoje, aby neprochladla, a všichni se vydali po cestičce, vedoucí mezi stromy, až k vykotlanému dubu.

„Tak, a teď ti ukážeme, kde bydlíme, a vše ti vysvětlíme,“ pravil další z těch skřítků.

Všichni vešli do průchodu ve velkém dubu a najednou se ocitli v ohromné jeskyni. Na jejích stěnách se třpytily kapky vody a protékal jí potůček, ve kterém se leskly zlaté kamínky.

„To je nádhera,“ vydechla víla.

Jeden ze skřítků se usmál a povídá: „To ještě není všechno, počkej za chvíli.“

Šli dál, až došli k vodopádu.

„Tak a teď musíme projít tím vodopádem,“ oznámil skřítek. „Kdykoli budeš chtít projít, musíš říct zaklínadlo. Nikdy ho nesmíš zapomenout!“

„Všichni si ho musíme pamatovat, skřítkové i víly. Pokud bys ho zapoměla, už by ses nedostala zpět a mohlo by se stát, že by tě dopadli zlí skřeti, kteří žijí v horách,“ zamračil se druhý ze skřítků a pak začal pronášet zaklínadlo.

„DALŠÍ VÍLA SE ZRODILA, V KVĚTU BYLA UKRYTA.
V TOMTO SVĚTĚ JÁ CHCI ŽÍT, VŠE V TĚTO ZEMI BUDU CTÍT.“

Najednou se voda rozestoupila a všichni mohli projít. Objevili se v překrásné krajině. Slunce tu svítilo, všude voněly květy, jež se rozprostíraly na nádherné, rozlehlé louce. Stála na ní spousta maličkých domečků. Každý byl trochu jiný, ale všechny byly půvabné. Potůček protékající lesem, kde se víla zrodila, bublal i tady. A zase se v něm leskly ty zlaté kamínky.

U potůčku sedělo několik skřítků, někteří se procházeli vodou a do duhových sáčků sbírali zlaté kamínky. Ze škeblí, které lovili, vysypávali maličké perly. Mezitím k nim přibíhali další skřítkci s vozíky, do nichž ti první vysypávali obsah sáčků, jež pak jejich bratříčci vozili směrem k velkému domečku. Ten vypadal trochu jako strom a opravdu jím i byl. Skřítkové si v onom stromě udělali takovou malou výrobnu, dá se říci továrnu, kde vyráběli šaty pro víly. Strom se skřítky jen hemžil. Všude byly výtahy, kyblíčky, několik vozíčků a spousty sáčků. Vše mělo systém a muselo to fungovat.

„Chtěla bych se tam jít podívat,“ řekla víla.

„Půjdem, půjdem. Neboj, vše uvidíš. Ale nejdřív se musíš obléct a učesat,“ usmál se skřítek.

Prošli mezi malinkými domečky a zastavili se před dveřmi jednoho z nich. „Kdo tu bydlíš?“ zeptala se víla.

„V těch domečkách žijí víly, jako jsi ty. Každý den se zrodí další víla, takže je vás tu opravdu hodně,“ odpověděl skřítek.

„A co ty víly celý den dělají?“ ptala se znovu víla.

Skřítek se usmál: „Ty jsi ale nedočkavá víla. Počkej, vše se dozvíš.“

SEZNÁMENÍ S VÍLOU ZLATĚNKOU

Skřítek zatukal a během chvilky otevřela krásná víla. Byla stejně tak krásná jako ta právě narozená, jen měla duhové šaty a spletené stříbrné vlasy.

„Pojďte dál,“ usmála se víla a pozvala je do svého domečku. Měla to tam moc hezké. Uprostřed stál dřevěný stoleček, na něm džbán s ranní rosou a váza s květinami. Kolem stolu stály čtyři židličky a hned naproti stolu byla malá kuchyňka. Pod oknem se nacházela pohodlná postýlka. Okýnko zdobila duhová záclonka a úplně v rohu byla bílá toaletka. Tam měla víla různé hřebínky, kamínky, voňavé spreje a vše, co potřebovala, aby mohla učesat novou sestřičku.

„Co je za těmi dveřmi?“ ptala se nová víla.

„Ty jsi ale zvědavá,“ usmála se ta už učesaná a skřítkové se také rozesmáli.

„Já jsem to říkal, že je to zvědavá víla,“ rozesmál se jeden z těch skřítků.

„Já se jmenuji Zlatěnka. Každá z nás máme jméno po květině, z níž jsme se zrodily,“ vysvětlila. „Za těmi dveřmi je skříň, do které mi skřítkové vozí šaty ušité pro vás, nové víly.“

Otevřela dveře a nové víle se zatajil dech.

„To je úžasné,“ vydechla.

Všude visely krásné duhové šaty. Každé byly jiné, ale všechny stejně krásné. Nějaké byly zbarvené víc do růžové, další zase do fialové nebo do modré barvy.

„A jak se budu jmenovat já?“ chtěla vědět nová víla.

„Ty budeš Rubínka,“ prohlásil skřítek. „Zrodila ses z rubínové květiny.“

